

My víme, vy víte, oni vědí. My víme, vy víte, oni vědí

- CZ24 News | 27. února 2021

Víte jak vypadá hra party bláznů na plavbu do dalekých krajů? Úplně super. To v obýváku k sobě srazíte dva gauče nebo otomany, z okna sundáte záclonu, pověsíte ji z lustru jako plachtu a čekáte na vítr. Na palubu si nezapomeňte vzít vše, co na je na dalekých plavbách potřebné jako vodu, jídlo, kompas, dalekohled, nářadí na opravy, harpuny, zbraně, lana, kbelík na vylévání vody z podpalubí, vaříč, zápalky a něco na otop, kdyby byla zima. Kdyby došly zásoby, skočíte šipku na koberec a ulovte si k jídlu pár žraloků. Pro případ kdyby přišla bouře, hrozilo rozlomení lodě a vaše utonutí v chladném oceánu, nepanikařte. Hru prostě ukončete a začněte si hrát třeba na hvězdolet ze Strartreku.

Už celkem dost lidí jsem ve svém okolí, v souvislosti s našimi reáliemi, slyšel větu: „No to snad není možné!“ Nebo „To přece nemůžou myslet vážně!“. A nebo „Z toho zlého snu se přeci jednou musím probudit.“ Jestli to sami neříkáte, tak jste jistě někoho slyšeli podobně se děsit. A přibývá toho čím dál víc. I ti, co ještě vloni byli klidní, chápaví a plni kovidího humoru, tak dnes už brunátní, jsou neskutečně prostí a často mluví o kulometech a nehašeném vápnu.

Jak by taky ne! Absurdita je přebíjena ještě větší absurditou a tu následující den trumfuje ještě větší. Zdravý rozum zhruba rok stávkuje, jakkoli znásilněná logika už přestává také fungovat. Vše se sype a už se daří obelhávat v podstatě jen mentálně postižené a děti do deseti let, ...no a představte si, skoro nikdo se nediví, že stále to funguje! Je to jako bychom vůbec nebyli překvapeni, že naráz všechny stavby začaly levitovat půl metru nad zemí – ani bychom si toho nevšimli a klidně bychom šli pro rohlíky k snídani z levitujícího paneláku do levitující samošky. Další den, kdyby se všechny stavby naklonili o 45 stupňů, možná bychom trochu zabrbli, že se nám všechno sesypalo do jednoho kouta, ale což – nedá se nic dělat. To jen absurdita se stala normalitou, tedy i běžnou součástí života.

Řekli jsme si, že mentálně postižené a malé děti posuzovat nebudeme, takže, jak si na tom stojí ten zbytek? Ti chytrí, vzdělaní a životem protřelí. Dobře nebo špatně? Odpověď zní: dobře i špatně. Pravda, někteří brblají, skoro všichni nosí roušky, dost z nich i venku a majetní se zmohli dokonce na respirátory. Vypadá to šíleně uvědoměle. Ale asi tak jako jízda alegorických vozů v předpřevratovém, dobrovolně – povinném průvodu na prvního máje. Když se totiž někoho zeptáte proč to na tváři nosí, tak valná část pokrčí rameny a odpoví, že už si zvykli. Tedy nikoli to, co by každý čekal – že se toho smrtícího moribunda bojí a že i s rouškou se klepou se o svůj výjimečný život. Oni jednoduše neví proč, ale přesto mají ústa zakrytá. A kdyby přišlo na ty levitující budovy...??

Není to samozřejmě pravda a lžou jako když Deník N tiskne. Ano, někteří zmanipulovaní jedinci mají skutečný strach (ten strach, co je dříve nebo později stejně zabije), ale většina dobře ví, že tyto symboly poroby nosí jen aby nebyli totalitním režimem nějak potrestáni. Hodně z nás je nosí jen formálně nebo nenosí nic nebo nosí roušky vypárané či nějaké maskovací záclony. Prostě jen tak pro formu. To pro případ, kdyby se našel nějaký policajt-idiot, tak ať si své nulové IQ uchová v tajnosti. Výsledek našeho rouškování je tedy takový, že můžeme s hrdostí světa sdělit, že „MY VÍME“. Co? No že všechno to kolem je nebetýčná blbost, ale děláme že není!

Ale pojďme dál. Mrknem na papaláše, jak je to u nich.

Vzpomínáte na loňské jaro, jak obézní Hamáček s obézní Maláčovou (obéznost není uvedena z důvodu, že jsou hnusní, ale proto, že patří do rizikové skupiny tlustochů) v době nošení roušek byli zachyceni na snímku, jak jsou ve skupině „brainstormingujících“ lidí (těžko říci zda se tam ty dvě obězy neocitly omylem) bez povinné záchrany života – roušky? Pak se omluvili a prý něco málo peněz kamsi dobročinně poslali, coby sebedmrskáckou pokutu, ale o to nejde. Jde o to, že nejpозději tehdy (tedy loňské jaro) mělo všem docvaknout, že se ocitli v jedné obrovské kovidové blamáži. Přece, když obézní „elita“ národa denně na všech obrazovkách vyhlašuje, jak je virus smrtonosný a přitom se sama toho viru nebojí, tak to znamená jediné – totiž, že tato „elita“ lže.

Jenže život lháře není sranda. To proto, že si musí pamatovat staré lži (což je náročné) a navíc se musí podle svých lží aspoň naoko řídit (což je ještě náročnější). Může sice přemazávat staré lži novými, podle Orwellova manuálu, ale to už znamená naprostý úpadek i posledních zbytků autority. Orwellův návod je vhodné použít ve zcela mezním případě a nebo, když je proces totalizace režimu dokončen. Nic z toho ale zatím nenastalo, protože se ještě stále nacházíme na počátku vytváření otrokářského systému. „Elity“ si musí v tuto chvíli (resp. by si měly) dávat velký pozor na to, co mluví, jak se u toho tváří, kam chodí, kde jedí, co vyjadřují řečí těla a také co dělají. Jenže ouha – tu jde jeden „elitář“ v noci do zakázané hospody, tu se druhý „elitář“ prorekne, že čísla zemřelých na moribundus jsou silně nadsazená, tuhle další „elitář“ si dá pivo v opět zakázané hospodě, dalšího najdou z tribuny zírat na pobíhající chlapy v trenkách a onde si nejvyšší „elitář“ vynechá karanténu po potenciálním nakažení tím hrozným smrtícím moribundem. A to je tak jedna tisícina, co novináři stihli zaznamenat!

Věřte, nevěřte, pro lháře je držet pravdu na uzdě opravdu nesnadné a tak naši elitní lháři selhávají a nějaká jim občas uteče na veřejnost. Potom se to tak nějak zdramaturguje, třeba si trochu se na funkcích zahrají škatule, škatule nebo vytvoří nový problém, aby se na starý zapomnělo a všichni se pak rychle tváří jako že se nic nestalo. Jenže ono se stalo. Totiž ti s lepší pamětí všechny jejich prohřešky ukládají, aby v jistém okamžiku mohli prohlásit, že je už nad slunce jasnější, že té blamáži nevěří ani ona vládní „elita“ a lze tedy směle konstatovat že „MY VÍME, ŽE ONI VĚDÍ“.

Ale nebyl by to žádný „happyend“, kdybychom nepokračovali. Pokud jste viděli film „Počátek“ (2010) tak si jistě vzpomínáte, jak hrdinové pronikali z jedné úrovně snu do další, aby zjistili to co zjistit chtěli. Naše současnost tento film silně připomíná. Nejdříve jsme si v první úrovni uvedli fakt, že „MY VÍME“, potom jsme se ponořili hlouběji a ukázali na to, že „MY VÍME, ŽE ONI VĚDÍ“ a co se tak asi stane, když se ponoříme ještě více?

Máme to na talíři furt a už s tím lezou všem krkem: Nechat děti hnít doma nebo děti vzdělávat? Kompenzace platit nebo živnostníkům ukázat, že jsou jedničky a vzkázat, že beztak jsou ve vatě? Rouška je super, ale pozor, od půlnoci už bude k ničemu, otroci! Budou o nás rozhodovat tři psi, čtyři hyeny, 200 oslů a nebo jeden Spejbl? Testy sehnat – nesehnat, vakcíny zajistit – nezajistit? A hlavně obchody! Zavřít ještě víc? A nebo obchody otevřít a za trest hned na majitele poslat bernák, hygienu, obchodní inspekci i protidrogové policejní komando? Spousta možností, hlavně že je pořád dokola těmito nesmysly zahlcován éter, pořád dokolečka dokola ...a pak se to stane – jednoho krásného dne někdo ve své roli krachne.

Už svou divadelní roli nezvládne, nejraději by se na všechno vykašlal a utekl na svůj soukromý ostrov, do svého soukromého zámku, napustil si soukromý bazén a spustil si soukromé slunce. Ale musí tady trčet a vysvětlovat těm otrokům kolem věci pořád dokola a dokola ...a tak nastane zkrat. Není to proto, že by byl hloupý a nebo že by se nenaučil svou roli dostatečně papouškovat. Naopak, zpravidla to bývá ten nejinteligentnější ze všech a jen jeho znechucení dosáhne svého vrcholu. Prostě něco se stane, a daný jedinec svou roli v šaškárně opouští.

Abychom si stav mysli zmíněného borce lehce přiblížili, lze použít opět filmovou produkci a zmínit snímek „Volný pád“ (1993). Náš domácí hrdina se sice Michaelu Douglasovi ani nepodobá a ani jeho opuštění svěřené role v této realitě nebylo tak důkladné, ale pozorní si jistě všimli: Není to vůbec tak dávno, kdy se novináři zvědavě ptali našeho slovenského premiéra Babiše, zda je pro otevření obchodů a právě v tomto okamžiku onen výbuch z role nastal – jeho odpověď zněla, že on na to „nemá názor“.

Đáblův advokát by klidně mohl namítat, že třeba opravdu neměl názor, ale je to samozřejmě nesmysl. Babiš nemusí mít názor na věci kterým nerozumí – třeba zda jsou do jeho toustového chleba lepší smrkové nebo lipové piliny nebo jestli množství pulců v krajině má vliv na velikost čapího hnízda. Nutně ale musí mít názor na moribundus. Ten už skoro rok „řeší“ a navykládal o něm už příruční knihovničku psychiatrické léčebny. A pochopitelně musí mít názor i na obchod – tedy obor, kde je znám jako obávaný mafiánský kmotr.

V otázce otevření/zavření obchodů názor tedy jistě má, ale problém je v tom, že v danou chvíli jeho mozek odmítl odříkat nadrcený scénář, že „z důvodu vysokého rizika nákazy je rozhodně proti otevírání“. Ale díky tomu, že se včas zastavil, tak ani národu nesdělil, že všechno tohle je jeden velký nesmysl a že nejen obchody, ale i školy, divadla, kina, stadiony i hospody nikdy neměly být zavřené. Tolik duchapřítomnosti si Babiš naštěstí zachoval, z role nevypadl zcela a jen řekl, že „nemá názor“. ...čímž zřejmě zachránil život nejen sobě, ale celé své rodině.

Pokud to někomu připadá jako pouhá spekulace, hluboce se mýlí. Jedná se o klasické a modelové řešení situací osob v určitých fázích psychického nátlaku a jejich souběžný konflikt s osobním přesvědčením. Navíc Babiš vnímá i blížící se volby, zná názory lidí na pseudo-nákazu a dobře ví, jak kašlou na všechna imbecilní nařízení „elity“. Proto tento konflikt zájmů Babišova loutkovodiče a Babiše samotného řešil neutrálním průnikem, že „nemá názor“. Hlavně díky tomu máme důkaz o tom, že jsme se dostali do další úrovně poznání a konečně můžeme článek ukončit konstatováním, že „MY VÍME, ŽE ONI VĚDÍ, ŽE, MY VÍME“.

Cože? Všichni všechno vědí? Výborně! Je jen otázka, jak s touto informací naloží. Jako u všeho jsou totiž dvě možnosti:- jedna je vyřešit příčinu problémů planety a během několika málo hodin vše rychle a tiše ukončit,- druhou možností je, že Billa Gatese & spol. necháme naživu, aby dál bral lidem životy i jejich svobodu a raději si v tom obýváku na sražených gaučích dál budeme hrát na námořníky a daleké plavby do neznámých světů. V tom případě si ale budme jisti tím, že až jednou z gauče slezeme, tak náš už svět nepoznáme.

Zdroj: <https://www.czechfreepress.cz/>